

PEONY

8

เจียน

Hanmint

แปล

Moonwon

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

การเปิดเผยตัวตนของอาร์ทีเซียในฐานะนักบุญหญิง ช่วยให้เซดริกหลุดพ้นจากข้อกล่าวหา และเส้นทางสู่บัลลังก์ก็ดูเหมือนจะกระจ่างชัดขึ้น ทว่าท่ามกลางสถานการณ์ที่ทุกอย่างกำลังดำเนินไปในทิศทางที่ดี ศัตรูซึ่งซ่อนตัวอยู่ในเงามืดกลับเริ่มลงมืออย่างเปิดเผยเสียที

การลักพาตัวลิเซีย การสูญเสียเหล่าอัศวิน และการล้มประชวรอย่างกะทันหันของจักรพรรดิ กลายเป็นชนวนที่ทำให้ทั้งจักรวรรดิตกอยู่ในความโกลาหล ขณะเดียวกัน อาร์ทีเซียก็ต้องเผชิญกับบททดสอบครั้งใหม่ เมื่อแผนการของลอร์เรนซ์ไม่ได้มุ่งหวังเพียงบัลลังก์อีกต่อไป แต่ต้องการที่จะทำลายทุกสิ่งอย่างทีลิเซียหวงแหน แล้วอาร์ทีเซียกับเซดริกจะสามารถหยุดยั้งหายนะที่กำลังคืบคลานเข้ามาได้หรือไม่

PEONY

บทที่ 42

ศพที่ถูกหามาอยู่ตรงหน้าอาร์ทีเซียมีทั้งหมดยี่สิบร่าง

อัศวินแห่งเอฟเบิร์อนลิปเอ็ดนาย เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง จากดินแดนฝั่งตะวันตกหกคน และนักบวชสามคน ทั้งหมด ล้วนเป็นผู้ที่ติดตามลิเซียไป

นอกจากนั้นยังมีอีกหลายศพ แต่ดูเหมือนพวกเขาไม่ได้ นำมาที่นี่ ด้วยเหตุผลที่ว่าศพไม่อยู่ในสภาพที่สะอาดพอจะให้ดู หรือไม่ก็เพราะฐานะค่อนข้างต่ำ

“ได้ยืนยันว่าหมู่บ้านถูกเผา”

อาร์ทีเซียพึมพำ

ผู้ที่เก็บกู้และหามาศพมาตอบกลับ เขาเป็นผู้บังคับการกองร้อย ได้บังคับบัญชาของจาค็อบ

“หลังจากท่านเจ้าเมืองจาคือปญฺญสังหาร การต่อสู้ก็ปะทุขึ้นอย่างรุนแรง และในระหว่างนั้น...”

ผู้บังคับการกองร้อยกล่าวด้วยความเดือดดาล

“ถึงจะบอกว่าเป็นโจรป่าก็เถอะ แต่โจรป่าจริงๆ จะเผาหมู่บ้านที่มีเจ้าเมืองคอยปกป้องจนไม่เหลือซาก ทั้งที่ไม่ใช่หมู่บ้านของชาวไร่เลื่อนลอย แล้วจุดลากผู้คนไปด้วยอย่างนั้นหรือพะยะค่ะ”

“...”

“ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีอศวินอยู่ด้วย ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่ามีข้าราชการและนักบวชจากที่อื่นอยู่ที่นั่น พวกนั้นจะกล้าทำเรื่องเช่นนั้นหรือพะยะค่ะ นี่ต้องเป็นฝีมือของชาร์ลตันหรือไม่ก็เบกสเตอร์อย่างแน่นอน”

ผู้บังคับการกองร้อยเอ่ยชื่อเจ้าเมืองผู้มีเซตแดนติดกัน

อาร์ทีเซียค่อยๆ เปิดผ้าที่คลุมใบหน้าศพออกอย่างเงิบงัน ใบหน้าของอัลฟอนส์เปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำแล้ว

“ตั้งแต่ไต่คอลงไป...พระชายา...”

เฮลลีย์พึมพำ

แม้จะชำระศพให้เรียบร้อยและสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ให้แล้ว แต่ก็ยังไม่อาจปิดบังร่องรอยทั้งหมดได้

อาร์ทีเซียพูดเสียงเบา

“ข้ารู้”

ครั้งนี้เขาก็ตายขณะปกป้องลิเซียอีกแล้ว และครั้งนี้ อาร์ทีเซียก็คิดอีกว่าเป็นความรับผิดชอบของตนเอง

ก่อนหน้านี้เธอเป็นคนสร้างสถานการณ์ให้ลอร์เรนซ์ทำ เช่นนั้น ส่วนครั้งนี้เธอเป็นคนฝากฝังให้เขาปกป้องลิเซีย

เขาคงต่อสู้ ทั้งที่รู้ว่าไม่อาจปกป้องไว้ได้ เมื่อดูจากสภาพที่ถูกสังหารจนหมดสิ้นโดยไม่มีใครหลบหนีไปได้แม้แต่คนเดียว ย่อมต้องมีความแตกต่างทางด้านกำลังพลอย่างสิ้นเชิง

หากเขาหนีไปก็คงดี

แต่เขาไม่มีทางเลือกคำขอของเธอโดยทอดทิ้งลิเซีย แล้วหนีไปได้

ต่อให้ลิเซียขอให้เขาหนีไปแจ้งข่าว ลอร์เรนซ์ก็คงไม่มีทางปล่อยอัลฟอนส์ให้มีชีวิตอยู่ เพราะลอร์เรนซ์เกลียดเขาเสียยิ่งกว่าอะไร

อันที่จริง พอมาคิดดูในตอนนี ก็รู้สึกเหมือนลอร์เรนซ์เกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่ลิเซียรักและทะนุถนอมด้วยซ้ำ

อาร์ทีเซียค่อยๆ ดึงผ้ากลับขึ้นมากลุมจนถึงเหนือศีรษะอย่างระมัดระวัง

“เฮ้อ...”

เธอสูดลมหายใจยาว ก่อนจะค่อยๆ ผ่อนออกมา ความรู้สึกแสนร้อนแล่นเข้าไปในส่วนลึกของดวงตา ที่อธิบาย น้ำตาที่เชื่อมระหว่างจมูกกับดวงตาร้อนผ่าวจนเธอแทบพูดไม่ออก

อาร์ทีพยายามกลืนน้ำตาไว้ พลังเงยหน้าขึ้นแล้ว เอ่ยถามด้วยเสียงแหบพร่า

“...ใครเป็นคนส่งเจ้ามา”

“...”

“ตอบมา”

อัศวินแห่งเอฟบรอนนายหนึ่งที่กำลังข่มจิตสังหารเอาไว้จน ผักดาบกระทบกันดังเกร็ง ทำให้ผู้บังคับการกองร้อยสะดุ้งเฮือก

“...ไม่มีพะยะค่ะ”

“หมู่บ้านกลายเป็นเช่นนั้น ส่วนอัศวินกับเจ้าหน้าที่ที่ไปเพื่อยับยั้งโรคระบาดก็ตายกันหมด อีกทั้งหุ้ญรับใช้ของข้ายังหายสาบสูญ แต่เจ้าจะบอกว่าไม่มีใครใส่ใจ เพราะมัวแต่แย่งชิงอำนาจกันเองอย่างนั้นหรือ”

ผู้บังคับการกองร้อยไม่อาจรักษาท่าทางคุกเข่าข้างเดียวไว้ได้อีกต่อไป จึงทรุดตัวลงคุกเข่าทั้งสองข้าง

“เป็นดังที่พระองค์กล่าวทุกประการพะย่ะค่ะ”

ไม่มีใครสักคนที่คิดจะแจ้งข่าวนี้ไปยังส่วนกลาง

แต่ถึงอย่างไร ก็จำเป็นต้องมีใครสักคนเก็บกู้ศพ ขณะที่ผู้บังคับการกองร้อยไม่ได้อยู่ในอำนาจของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นพิเศษ

เพราะไม่ยากถูกลากเข้าไปพัวพันกับการต่อสู้ นั่น เขาจึงรับหน้าที่จัดการหมู่บ้านทั้งหมด แล้วเดินทางมาที่นี่

“พระชายา กระหม่อมมีเรื่องจะทูลขอพะย่ะค่ะ”

อัศวินแห่งเอฟเบิร์อนนายหนึ่งก้าวออกมาข้างหน้าด้วยดวงตาที่ลุกโชน อาร์ทีเซียรู้ว่าเขาต้องการขอสิ่งใด

“ข้าอนุญาตไม่ได้”

“แค่ปราสาทสามแห่งเท่านั้นพะย่ะค่ะ”

เขาขยับถุงมือเหล็กจนเกิดเสียงกระทบกัน อัศวินอีกนายที่อยู่ข้างๆ ก็ก้าวออกมาด้วยเช่นกัน

“ลำพังพวกกระหม่อมก็สามารถรับมือกับเรื่องนั้นได้มากพอแล้วพะย่ะค่ะ โปรดอนุญาตด้วยเถิด พระชายา!”

“พวกกระหม่อมไม่อาจหลับตาแล้วปล่อยผ่านเรื่องนี้ไปได้!”

เฮลลีย์จึงช่วยยกเหตุผลแทนพวกเขาที่พูดไม่เก่ง

“พวกเขาลักพาตัวหญิงรับใช้ของพระชายาไป และสังหารเหล่าอัศวินผู้คุ้มกันของนาง ทั้งยังสังหารเจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งไปเพื่อป้องกันโรคระบาดด้วย หากนี่ไม่ใช่การกบฏ แล้วสิ่งใดจึงจะเรียกว่ากบฏ ต่อให้พระชายาทรงเอาผิด จักรพรรดิก็ไม่ทรงตำหนิหรือเพคะ”

แต่อาร์ทีเซียก็ยังส่ายหน้า

“ตอนนี้ข้าไม่อาจถอนกำลังทหารออกไปเพียงเพื่อกำจัดเจ้าเมืองสามถึงสี่คนได้”

มันมีเหตุผลรองรับอย่างที่เขาเรียกว่า และบางทีอาจรับมือได้ดีพอสมควรอย่างที่เหล่าอัศวินยืนยัน

แต่ไม่ใช่ตอนนี้

หากมีกำลังเหลือเฟือ ก็ควรทุ่มไปกับการยับยั้งการแพร่กระจายของโรคระบาด แม้ตอนนี้พื้นที่ที่เผชิญโรคระบาดโดยตรงจะยังมีไม่มาก แต่ความหวาดกลัวได้เริ่มแพร่กระจายไปแล้ว

หากโจมตีกองกำลังท้องถิ่นจนก่อให้เกิดสงครามในเวลาเช่นนี้ จิตใจของราษฎรก็จะยิ่งสั่นคลอน

แต่หากพูดอย่างเยือกเย็นแล้ว การที่คนพวกนั้นสู้กันเองจนพังพินาศไป กลับนับว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดีเสียด้วยซ้ำ

ผู้ที่ลักพาตัวลิเซียและสังหารผู้ติดตามของหล่อนคงไม่ใช่ชาร์ลตันกับเบกสเตอร์ เพราะพวกเขาคงไม่ได้โง่เขลาถึงเพียงนั้น คงเป็นลอร์เรนซ์ที่ทำ และลอร์เรนซ์เองก็ไม่ใช่คนโง่ ดังนั้น เขาคงไม่ทิ้งร่องรอยของตนเองเอาไว้

ต่อให้จับตัวมาทรมาน ก็คงไม่มีประโยชน์

เธอรู้สึกราวกับต้องกลืนก้อนความร้อนลงไปในลำคอ

แม้แต่ท่านเซดริกเอง ก็คงไม่สั่งให้แก้แค้น

อาร์ทีเซียคิดเช่นนั้นอยู่ในใจ และตอนนี้เขาก็คงไม่บอกให้เธอลงมือทำในสิ่งที่กำลังคิดอยู่เช่นกัน

อย่างเช่นการยุแยงชาร์ลตันกับเบกสเตอร์ให้แตกคอกัน หรือปลุกปั่นกองกำลังท้องถิ่นรอบข้างให้ก่อสงคราม ไม่ก็ลอบสังหารจนเกิดความโกลาหล แล้วค่อยบดขยี้กองกำลังของพวกเขาให้สิ้นซาก

ดังนั้นอาร์ทีเซียจึงเอ่ย

“เราจะพูดแค่เรื่องเคานต์จาค็อบเท่านั้น บรรดาศักดิ์ที่เราได้รับไม่สามารถสืบทอดต่อกันทางสายเลือด และตำแหน่งผู้บัญชาการอิสระก็ไม่ใช่บรรดาศักดิ์ หากเป็นเพียงอำนาจที่ฝ่าบาททรงมอบหมายให้เท่านั้น”

“พะยะค่ะ”

“ในเมื่อผู้บัญชาการกองทัพเสียชีวิตไปแล้ว จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่ฝ่าบาทจะทรงแต่งตั้งและส่งผู้บัญชาการคนใหม่มาดูแลกองกำลัง แต่คนที่อ้างว่าเป็นบุตรชายของเขาหรือเป็นนายพันนายกองอะไรนั้นกลับมาต่อสู้เพื่อยึดครองปราสาทข้างเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุผลสมผลเอาเสียเลย”

ผู้บังคับการกองร้อยเบิกตากว้างมองเธอ รวมถึงเหล่าเจ้าหน้าที่จากดินแดนฝั่งตะวันตกเองก็เช่นกัน

แม้แต่เนายกเทศมนตรีของเมืองที่อาร์ทีเซียกำลังพำนักอยู่ในตอนนี้ก็ยังเอ่ยด้วยความตกใจ

“อำนาจของเจ้าเมืองเป็นสิ่งที่ยึดถือกันมาตามธรรมเนียมพะยะค่ะ พระชายา”

“ไม่มีบรรดาศักดิ์ที่เรียกว่าเจ้าเมืองหรอก”

อาร์ทีเซียตอบกลับ แล้วหันไปมองอเมเลียที่ยืนอยู่ทางซ้าย

“คุณหญิงฮาร์เปอร์ ท่านคิดเห็นอย่างไร”

หล่อนลาออกจากตำแหน่งหลังจากถูกเนรเทศเพราะทำให้จักรพรรดิไม่พอพระทัย

แม้จะไม่ได้สูญเสียบรรดาศักดิ์ เกียรติยศ หรือทรัพย์สิน แต่หล่อนก็ออกจากเมืองหลวงไปด้วยเหตุผลที่ว่าอยู่ต่อแล้ว

ลำบากใจ และซื้อของขวัญหลังใหญ่ในสถานที่พักตากอากาศอัน
เงียบสงบ ก่อนจะส่งครอบครัวกับญาติสนิทไปที่นั่น

แต่ตัวเธอเองไม่ได้ไปที่นั่นด้วย หากแต่มุ่งหน้าไปยัง
ดินแดนฝั่งตะวันตกอย่างลับๆ เพื่อพบปะสหายเก่าและเดินทาง
ไปตามที่ต่างๆ เพื่อเตรียมรับมือสำหรับวันเช่นวันนี้

“ในเมื่อผู้บัญชาการอิสระเสียชีวิตแล้ว ก็ควรให้กองทัพ
ตะวันตกเรียกคืนสิทธิในการบัญชาการรบก่อน ส่วนงานปกครอง
ก็ให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองเข้าไปจัดการ”

“โดยหลักการแล้ว คำกล่าวนั้นถูกต้องครับ แต่แทบไม่เคย
มีกรณีที่เจ้าเมืองยอมคืนปราสาทที่ตนปกครองอยู่เลย แล้วก็ไม่
เคยมีครั้งใดที่ส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปได้สำเร็จด้วยครับ”

“แน่นอนว่าพวกเขาคงไม่ยอมคืนให้โดยดี กองทัพตะวันตก
น่าจะจัดการเรื่องนั้นได้ ส่วนเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองค่อยเข้าไป
หลังจากปราบปรามเสร็จแล้วก็พอ”

เรื่องนั้นจะเป็นไปได้หรือ

เจ้าหน้าที่มองอเมเลียด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความ
เคลือบแคลงเช่นนั้น

“เรื่องอื่นข้าไม่ทราบ แต่เกี่ยวกับเรื่องนี้ เหล่ากองกำลัง ท้องถิ่นทั้งหมดจะต้องรวมตัวกันต่อต้านอย่างแน่นนอน ท่านคิด จะทำสงครามจริงๆ หรือครับ”

“เราจะลงโทษผู้ที่สังหารผู้บัญชาการอิสระที่จักรพรรดิ ทรงแต่งตั้ง และเรียกคืนสิทธิในการบัญชาการรบ มีเหตุผลอัน ชอบธรรมมากพอแล้ว”

อเมเลียกล่าว

“มันแตกต่างจากการสั่งให้เจ้าเมืองเปิดปราสาทโดยที่ หลักฐานไม่แน่ชัด”

หากโจมตีปราสาทที่มีเจ้าเมืองปกครองอยู่ตามปกติ นั้นย่อมกลายเป็นสงคราม แต่ปราสาทของจาค็อบที่กำลัง แตะออกเป็นหลายฝายนั่นถือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่จำเป็นต้อง ปล่อยสิ่งที่สามารถปราบปรามได้อย่างง่ายดายเอาไว้นะ

“ถ้าเช่นนั้นจะปราบปรามเฉพาะปราสาทของจาค็อบเพียง แห่งเดียวหรือครับ”

“การสร้างบรรทัดฐานเอาไว้ถือเป็นเรื่องสำคัญนี่คะ”

เฮลลีย์กล่าว

หากไม่ใช่เพราะหญิงรับใช้ของพระชายาหายตัวไป ก็คง ยากที่จะทำถึงเพียงนี้

แต่ตอนนี้พวกเขามีผู้อยู่เบื้องหลังคือพระชายาซึ่งได้รับการสนับสนุนอันทรงพลังจากราษฎรอย่างไม่เคยมีมาก่อน อีกทั้งยังเป็นช่วงเวลาที่โรคระบาดกำลังแพร่กระจาย ตัวแทนที่นักบุญหญิงส่งมาด้วยตนเองก็หายตัวไป

หากเป็นไปได้ เหล่าเจ้าเมืองข้างเคียงคงไม่ยากเข้าไปพัวพันกับเรื่องนั้น

อาร์ทีเซียทำสีหน้าเรียบเฉย

“แม้คุณหญิงฮาร์เปอร์จะไม่มีตำแหน่งทางการใดๆ แต่ท่านมีความสนิทสนมกับกองทัพตะวันตก ช่วยคัดเลือกคนที่เหมาะสมแทนข้า แล้วมอบหมายเรื่องนี้ให้ด้วย”

“ไม่ต้องเป็นกังวลพะคะ”

อเมเลียตอบ

อาร์ทีเซียมองโลงศพเหล่านั้นอีกครั้ง

“จะจัดพิธีศพอย่างไรดีพะคะ ตอนนี้อากาศร้อนแล้ว... คงยากที่จะส่งไปถึงเอฟ්රอน...”

เฮลลีย์กล่าว

อาร์ทีเซียหลับตาลงครั้งหนึ่งแล้วลืมขึ้น

“สำหรับผู้ที่มีบ้านเกิดอยู่ในดินแดนฝั่งตะวันตก ช่วยส่งศพของเขากลับไปยังบ้านที่ มอบค่าใช้จ่ายในการจัดพิธีศพกับ

เงินปลอบขวัญให้ด้วย...และข้าอยากให้มีคนไปร่วมพิธีศพแทน
ข้าคนละหนึ่งงาน”

“เข้าใจแล้วเพคะ”

“ส่วนอัศวินแห่งเอฟบรอนคงต้องจัดพิธีศพที่นี่...และเก็บ
เพียงอัฐิส่งกลับไปแทน”

“เพคะ พระชายา”

อาร์ทีเซียลุกขึ้นจากที่นั่งอีกครั้ง

เฮลลีย์ส่งถุงเหรียญเงินให้เธอ อาร์ทีเซียวางเหรียญเงินลง
บนหน้าผากของผู้ตายแต่ละคนด้วยมือของตนเอง

ส่วนบนหน้าผากของอัลฟอนส์ เธอไม่ได้วางเหรียญเงิน
หากแต่ถอดเข็มกลัดที่ติดอยู่บนอกออก แล้ววางลงบนหน้าอก
ของเขาแทน

แม้ว่าจะไม่ได้สนิทสนมจนถึงขั้นเปิดอกพูดคุยกันแต่ๆ
เพียงแต่ใช้เวลาอยู่ร่วมกันมาอย่างยาวนานเท่านั้น ยังใจหาย
ถึงเพียงนี้เลย

ทั้งที่ข้าไม่ใช่คนที่มีค่าควรแก่การปกป้องเลยแต่ๆ

อาร์ทีเซียถอนหายใจยาวครั้งหนึ่ง แล้วลุกขึ้น

ความโศกเศร้าเป็นสิ่งฟุ้งเฟ้อ แทนที่จะมัวโศกเศร้า
เราควรทำสิ่งที่สามารถทำได้ก่อน

“เจ้าชื่อฮัตสันใช่ไหม”

“พะยะค่ะ”

ผู้บังคับการกองร้อยสะดุ้งแล้วตอบกลับ

“เจ้าบอกว่าแขกของเจ้าเมืองเป็นหัวหน้ากลุ่มโจรป่าใช่ไหม
รู้หรือไม่ว่ากลุ่มโจรป่านั้นตั้งฐานอยู่ที่ใด”

“ไม่ทราบแน่ชัดพะยะค่ะ”

“เช่นนั้น รู้เรื่องพวกโจรป่าที่อยู่ใกล้ปราสาทบ้างหรือเปล่า”

“พะยะค่ะ พอทราบอยู่บ้าง”

“ดี หากรู้เรื่องนั้น ก็น่าจะรู้ได้ว่าพวกนั้นตั้งฐานอยู่ที่ใด”

เช่นนั้นก็น่าจะรู้ด้วยว่าพวกนั้นได้รับเสบียงจากไหน และ
มักใช้เส้นทางใดเป็นหลัก

แม้ไม่อาจรู้ได้ว่าลอร์ดเรนซีใช้วิธีใดรวบรวมคนเหล่านั้น
มาเป็นพรรคพวก แต่เขาไม่มีทางวางแผนเรื่องเสบียงหรือ
แผนการเคลื่อนพลด้วยตัวเองแน่

“เซอร์โอเวน”

อาร์ทีเซียชี้ตัวอัศวินผู้ร้องขอการแก้แค้นเป็นคนแรก

“เราไม่อาจก่อสงครามเพื่อแก้แค้นได้ แต่ต้องตามหา
คนที่สูญหายไป ขอให้เซอร์เป็นผู้นำในการปราบปรามโจรป่า
บริเวณรอบปราสาทจาค็อบ และตรวจสอบให้แน่ชัด อย่ารีบร้อน

จงตรวจสอบว่ากลุ่มใดหายไป ระวังอย่าให้คนร้ายตัวจริงรู้ตัว
แล้วหนีไปเสียก่อน”

“กระหม่อมจะปฏิบัติตามพระบัญชาพะยะค่ะ”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เหล่าอัศวินแห่งเอฟ්රอน
ที่อยู่ด้านหลังต่างยกมือทำความเคารพแบบทหารขึ้นพร้อมกัน

เหตุการณ์ไฟไหม้ที่ทำให้เรือเฟิงดับลงได้ในวันที่ห้า และนั่นก็เป็น
เพราะอาศัยความช่วยเหลือจากฝน

โกดังที่เก็บสะสมเสบียงอาหารซึ่งจะส่งไปยังดินแดน
ทางตอนเหนือพังถล่มลงมาจนเหลือแต่โครงสร้าง โกดังชั่วคราว
ของกองทัพลูกครึ่งที่อยู่ใกล้เคียงก็เสียหายไปเกือบครึ่ง สิ่งที่ยังคง
สภาพค่อนข้างสมบูรณ์มีเพียงโกดังดินปืนที่เจ้าหน้าที่ทำเรื่องกับ
กองกำลังประจำการร่วมกันเสี่ยงชีวิตปกป้องเอาไว้เท่านั้น

ท่าเทียบเรือสองแห่งกลายเป็นถ้ำถ่าน เรือขนสินค้ากับ
เรือรบของรัฐที่จอดเทียบท่าอยู่ก็ได้รับความเสียหายเช่นกัน

ความเสียหายไม่ได้จำกัดอยู่เพียงทรัพย์สินของรัฐเท่านั้น
สะเก็ดไฟที่ปลิวไปตามแรงลมยังลุกลามไปติดโกดังของพ่อค้า
ธัญพืชรายใหญ่และพ่อค้าผ้าอีกด้วย ความเสียหายทางทรัพย์สิน
ในส่วนนั้นก็ประเมินค่าไม่ได้เช่นกัน

“หากโรคระบาดในดินแดนฝั่งตะวันตกไม่ถูกควบคุมโดยเร็ว จะเกิดภัยอดอยากขึ้นครับ”

เจ้าหน้าที่กระทรวงกิจการภายในผู้มักคาดการณ์ในแง่ร้าย อยู่เสมอกล่าวถึงขั้นนั้น

แม้ดินแดนตอนกลางจะอุดมสมบูรณ์ แต่ไม่มีไร่นาขนาดใหญ่ ผู้ที่มีทรัพย์สินมากพอจะทำเช่นนั้นต่างก็หันไปลงทุนในด้านพาณิชย์และอุตสาหกรรมกันหมดแล้ว

พื้นที่ว่างถูกนำไปสร้างอาคาร เลี้ยงโคนมและสุกร ส่วนไร่นาก็ปลูกของหายากราคาแพงที่เหล่าขุนนางบริโศค หรือไม่ก็ปลูกผักผลไม้ที่เหี่ยวเฉาง่ายจนจำเป็นต้องเก็บเกี่ยวจากพื้นที่ใกล้เคียง

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องพึ่งพาทรัพยากรอาหารจากดินแดนฝั่งตะวันตกและดินแดนฝั่งตะวันออกไปโดยปริยาย

แต่ดินแดนฝั่งตะวันตกเกิดโรคระบาด ส่วนดินแดนฝั่งตะวันออกก็เกิดความขัดแย้ง

หากโรคระบาดในดินแดนฝั่งตะวันตกถูกควบคุมได้อย่างรวดเร็วก็คงไม่เป็นไร ทว่าพวกเขายังไม่พบวิธีรักษาอื่นนอกจากปาฏิหาริย์ของวัตถุดักดีลิตีจันถึงตอนนี้ หากพลาดพลั้งจน

โรคระบาดนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งดินแดนฝั่งตะวันตก การเพาะปลูกในปีหน้าก็คงพังพินาศ

อีกทั้งปัญหาในตอนนี้อาจไม่ได้อยู่ที่การเพาะปลูกเพียงอย่างเดียว ถึงอย่างไรพวกเขาก็ไม่อาจนำเข้าเสบียงอาหารจากพื้นที่ที่มีโรคระบาดไม่ทราบชนิดได้ ไม่มีสิ่งใดรับประกันว่า ขณะที่ผู้คนและปศุสัตว์เดินทางไปมา จะไม่นำโรคระบาดติดมาด้วย

ดินแดนตอนกลางเป็นศูนย์กลางของการขนส่งสินค้า หากโรคระบาดแพร่เข้ามาในศูนย์กลางนี้ ก็คงไม่ใช่เรื่องเกินจริงเลยที่จะกล่าวว่ามันอาจแพร่กระจายไปทั่วทั้งจักรวรรดิ

ดินแดนฝั่งตะวันออกเองก็ลำบากไม่ต่างกัน

ในโกดังของเหล่าเจ้าของที่ดินรายใหญ่คงมีธัญพืชกองอยู่เต็มแน่น ทว่าพวกที่ก่อกบฏแล้วหลบหนีไปจะยอมส่งมอบให้แต่โดยดีหรือ

แน่นอนว่ายังมีอีกหลายคนที่รู้สึกว่าเป็นมุมมองที่มองโลกในแง่ร้ายเกินไป

“โรคระบาดยังไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ร้ายแรงถึงเพียงนั้น และต่อให้สถานการณ์ร้ายแรงกว่าตอนนี้เล็กน้อย ดินแดนฝั่งตะวันตกก็ยังพอรับมือได้”

“เพราะมีพืชผลชนิดใหม่ที่ชื่อว่าเมลเบิร์นอยู่ใช้ไหมครับ เป็นพืชที่แค่ปลูกทิ้งไว้เฉยๆ ก็ได้ และแทบไม่ต้องเสียแรงไปดูแล ต่อให้การเพาะปลูกข้าวสาลีจะให้ผลผลิตยา่แย่ ก็ไม่น่าจะเกิดภัยอดอยากขึ้นหรอกครับ”

แล้วก็มีผู้ที่กล่าวว่าดินแดนตอนกลางจะไม่เป็นไร

“พูดกันตามตรงนะครับ ดินแดนตอนกลางไม่เป็นไรหรอก ปัญหาคือดินแดนทางตอนเหนือต่างหาก”

เมื่อได้ยินคำพูดนั้น เจ้าหน้าที่ทุกคนก็เงยบลงทันที ผู้ที่เอ่ยขึ้นมาก่อนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม

“ไม่ว่าดินแดนฝั่งตะวันตกกับดินแดนฝั่งตะวันออกจะเป็นอย่างไร ราคาธัญพืชในดินแดนตอนกลางก็คงพุ่งสูงขึ้นอย่าง ไร้เหตุผลแน่นอน แต่เราไม่อาจรองจนกว่าราคาตลาดจะทรงตัวได้ เพราะต้องออกเรือก่อนที่จะทำเรือทางตอนเหนือจะแข็งตัวเป็น น้ำแข็ง”

หากจะทำเช่นนั้น ก็ต้องจัดหาทรัพยากรปริมาณมหาศาล ก่อนถึงฤดูใบไม้ร่วง

ถ้าเป็นเมื่อก่อน คงยึดมาจากพ่อค้าธัญพืชไปแล้ว แต่คราวนี้โกดังของพ่อค้าธัญพืชเองก็ได้รับความเสียหายเช่นกัน

หากยึดจากโกดังในเมืองหลวงและดินแดนตอนกลางที่ไม่ได้รับความเสียหายแบบไม่เลือกหน้า คราวนี้ก็คงไม่สามารถรับมือกับความไม่พอใจของราษฎรในศูนย์กลางจักรวรรดิได้

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ต้องยึดก็ไม่ได้มีเพียงธัญพืชเท่านั้น ยังจำเป็นต้องมีเสบียงทหารหลากหลายชนิด รวมถึงอาวุธด้วย นอกจากนี้ยังต้องมีเรือลำใหม่ทดแทนเรือที่ถูกไฟไหม้อีก

ไม่มีทางที่จักรพรรดิจะทรงยอมมอบเสบียงทหารของกองทัพกลางให้ เพราะท้ายที่สุดแล้ว สิ่งนั้นก็จะกลายเป็นภาระที่เพิ่มขึ้นแก่ราษฎรอีกเช่นกัน

“หากปราบปรามพวกกบฏได้...”

เหล่าเจ้าหน้าที่จากกระทรวงกิจการภายในและสำนักงานรัฐมนตรีที่เข้าร่วมประชุมต่างกระซิบกระซาบกันด้วยเสียงเบา เช่นนั้น พลังมองเหล่าผู้บัญชาการจากกองทัพที่นั่งอยู่อีกฝั่ง

จักรพรรดิทรงละเลยดินแดนฝั่งตะวันออกมาโดยตลอด โดยให้เหตุผลว่าการระดมกองทัพถึงสองครั้งในหนึ่งปีทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎรตกอยู่ในความทุกข์ยาก แต่ในเมื่อสถานการณ์มาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ควรส่งกองทัพออกไปเพื่อราษฎรไม่ใช่หรือ

แม้ว่าจะทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นและเพิ่มภาระต่อชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎร แต่การใช้ค่าใช้จ่ายทางทหารเพื่อปราบปรามกบฏย่อมก่อให้เกิดแรงต่อต้านน้อยกว่าการยึดทรัพยากรเพื่อดินแดนทางตอนเหนือ

แค่ปราบปรามเจ้าของที่ดินรายใหญ่บางส่วนในดินแดนฝั่งตะวันออก เปิดโกดัง และยึดทรัพย์สินก็พอแล้ว

หากทำเช่นนั้น ไม่ว่าจะป็นธัญพืช ทรัพยากรจำเป็นหลากหลายชนิด หรือเรือ ก็สามารถหาได้ง่ายๆ

ไม่มีใครแสดงความคิดเห็นว่าให้ละเลยดินแดนทางตอนเหนือ การที่คาร์มัทเคลื่อนลงใต้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นไม่บ่อยนัก ครั้งล่าสุดเกิดขึ้นเมื่อปลายปีก่อนหน้า ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้สูงว่าปีนี้จะไม่เกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น ต่อให้ปีนี้ไม่ส่งเสบียงไปก็อาจจะไม่มีปัญหาอะไร และดินแดนทางตอนเหนือเองก็คงมีเสบียงสำรองสะสมไว้มากพอสำหรับหนึ่งปีโดยประมาณอยู่แล้ว หากเป็นเช่นนั้นภาระในการยึดเรือก็จะลดลงด้วย

แต่ไม่มีใครกล้าพูดเช่นนั้นออกมา

องค์รัชทายาทคือแกรนด์ดยุกเอฟเบรอน ใครกันจะกล้าออกหน้าเสนอให้ละเลยดินแดนทางตอนเหนือ

รัฐมนตรีลินน์กระแอมไอบาๆ ผู้คนในที่ประชุมจึงเงยบงกช
จากนั้นประตูห้องประชุมก็ถูกเปิดออกราวกับรอจ้งหะอยู่

“องค์รัชทายาทเสด็จ”

เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เปิดปิดประตูกล่าวขึ้น เหล่าข้าราชการ
ที่เข้าร่วมการประชุมต่างก็ลุกขึ้นจากที่นั่งพร้อมกัน

เซดริกนั่งลงบนที่ว่างทางด้านขวาของที่นั่งประธานซึ่ง
เตรียมไว้สำหรับจักรพรรดิ แล้วโบกมือบอกให้เหล่าเจ้าหน้าที่
นั่งลง

รัฐมนตรีลินน์กล่าวว่า

“พระองค์ดูเหมือนจะเหนื่อยล้ามากนะพะย่ะค่ะ ได้ยินว่าเพิ่งเสด็จ
กลับวังมาเมื่อคืนนี้ ได้นอนพักบ้างหรือยังพะย่ะค่ะ”

เซดริกใช้ฝ่ามือลูบใบหน้าลงมา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขา
เหนื่อยล้า

แม้เหตุการณ์ไฟไหม้จะกินเวลาห้าวัน แต่เขาใช้เวลาเกือบ
สองสัปดาห์ในการจัดการกับผลพวงหลังเหตุการณ์นั้น เขาจึง
แทบไม่ได้นอนเลย

ไม่ว่าจะในฐานะองค์รัชทายาท หรือในฐานะแกรนด์ดยุก
เอพ์รอน เขาก็ต้องจัดการเรื่องนี้

และเมื่อกลับมา สิ่งที่เหลืออยู่ในวังรัชทายาทก็มีเพียงจดหมายของอาร์ทีเซีย

“ไม่เป็นไร ยังไม่ถึงขั้นล้มคาที่ประชุมหรอก”

เซดริกกล่าวด้วยน้ำเสียงแหบพร่าเพราะความเหนื่อยล้า

“องค์รัชทายาท...”

รัฐมนตรีลินน์เรียกเขาด้วยน้ำเสียงเห็นใจ เซดริกจึงถอนหายใจยาวครั้งหนึ่ง

“กำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่หรือ”

“ยังไม่ได้บันทึกลงในรายงานการประชุมพะยะค่ะ แต่ละท่านกำลังแลกเปลี่ยนความเห็นส่วนตัวเกี่ยวกับปัญหาราคาธัญพืช บางครั้งพูดคุยกันเช่นนี้อาจได้ทางแก้ไขมาพะยะค่ะ...”

เจ้าหน้าที่กระทรวงกิจการภายในกล่าว

“พวกพ่อค้าธัญพืชเริ่มล็อกโกดังกันอย่างแน่นหนาแล้ว พะยะค่ะองค์รัชทายาท หากจะบังคับยึด คงต้องอาศัยกำลังทหารพะยะค่ะ”

จากนั้นเจ้าหน้าที่กระทรวงการคลังก็เอ่ยต่อ

“ในเวลาเช่นนี้ ย่อมเป็นเรื่องปกติที่จะมีผู้กักตุนสินค้าโดยหวังให้ราคาพุ่งสูงขึ้นพะยะค่ะ หากจะจ่ายเต็มตามราคาตลาดเงินในท้องพระคลังคงไม่เพียงพอพะยะค่ะ”

เจ้าหน้าที่สำนักงานรักษาความสงบกล่าวว่า
“จับพ่อค้าบางคนที่ทำเกินกว่าเหตุมาเชือดไก่ให้ลิงดูเป็น
ตัวอย่าง และยึดทรัพย์สินของพวกเขาเถอะพะย่ะค่ะ”

สุดท้ายรัฐมนตรีลินน์ก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ

ไม่ว่าทางใดก็ล้วนเป็นการสูญเสียความโปรดปรานจาก
ราษฎรทั้งสิ้น บางครั้งเราก็จำเป็นต้องยอมรับสิ่งนั้น แต่เขากลับ
ลังเลที่จะให้เซดริกทำเรื่องเช่นนั้นทันทีหลังจากที่เพิ่งผ่าน
พิธีสถาปนาองค์รัชทายาทมา

เพราะเรื่องนี้ดันเกี่ยวข้องกับดินแดนทางตอนเหนือพอดี

หากมีผู้ที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ ก็คงต้องการให้คนมองว่า
องค์รัชทายาททรงรักและให้ความสำคัญกับดินแดนทาง
ตอนเหนือเท่านั้น และคิดจะรีดไถทุกภูมิภาคเพื่อดินแดนทาง
ตอนเหนือ

อีกทั้งสิ่งนั้นยังจะกลายเป็นข้ออ้างที่ดีให้แก่จักรพรรดิด้วย

เซดริกลูบใบหน้าอีกครั้ง

“โชคดีที่ข้ามีวิธีแก้ปัญหานั้นได้บางส่วน”

“อะไรหรือพะย่ะค่ะ”

“พระราชยาได้รับเชิญพิธีกุ้ย้มของปีก่อนคืนมาในฤดูใบไม้ผลิ
ปีนี้เป็นเมลเบิร์นที่มีมูลค่าเท่ากัน ได้ยืนยันว่าส่วนใหญ่ถูกนำ

เข้าไปเก็บไว้ในโกดังตามพื้นที่ที่ติดกับดินแดนตอนกลางก่อนถึง
ฤดูร้อนแล้ว”

มีคนไม่มากนักที่รู้ว่าเมลเบิร์นคืออะไร แม้แต่ในหมู่
เจ้าหน้าที่กระทรวงกิจการภายในก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น แต่
ทุกคนต่างก็มีสีหน้าสยดสยอง

“หากคิดจากมูลค่าของข้าวสาลีกับเมลเบิร์น ปริมาณคง
มหาศาลมากทีเดียวพะย่ะค่ะ”

“ใช่แล้วพะย่ะค่ะ เมลเบิร์นเติบโตได้แม้ในฤดูหนาว ดังนั้น
ผลผลิตในฤดูใบไม้ผลิก็คงไม่น้อยเลยทีเดียว”

“หากรวบรวมเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ก็คงช่วยลดความลำบาก
ในการยึดเสบียง และยังลดความกังวลเรื่องการนำโรคระบาด
เข้ามาด้วยพะย่ะค่ะ”

เซดริกพยายามกลั้นถอนหายใจแล้วกล่าว

“หากนำธัญพืชที่เก็บสะสมไว้มาผสมกับเมลเบิร์นและ
แจกจ่ายอย่างเหมาะสม ก็น่าจะผ่านไปได้อย่างปลอดภัยหนึ่งปีโดย
ไม่ลำบากนัก ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่พื้นที่ที่จะถือสาคุณภาพของ
ปริมาณธัญพืชมากนักอยู่แล้ว”

“พระปรีชาญาณของพระชายาช่างล้ำลึกเกินจะหยั่งถึงจริงๆ
พะย่ะค่ะ”

เสียงชื่นชมพรุ้งพรูออกมา

เซดริกพยักหน้ารับด้วยสีหน้าหม่นหมอง

การที่อาร์ทีเซียรวบรวมเมลเบิร์นเอาไว้ล่วงหน้านั้นมีจุดประสงค์หนึ่งคือเพื่อให้เหลือข้าวสาลีไว้ในดินแดนฝั่งตะวันตกและกระตุ้นเศรษฐกิจ อีกจุดประสงค์ก็คือเพื่อส่งเมลเบิร์นไปยังดินแดนทางตอนเหนือ

หากเป็นไปได้ เธออยากเผยแพร่มันให้เร็วที่สุด แต่ดินแดนทางตอนเหนือยังได้รับเมลเบิร์นไม่มากพอจะนำไปแจกจ่ายเป็นเมล็ดพันธุ์ให้ครบทุกพื้นที่ในเวลาอันสั้น

อาร์ทีเซียกับเขาปรึกษาเรื่องนั้นกันในฤดูหนาว เขาไม่เคยคิดเลยว่ามันจะถูกนำมาใช้ในลักษณะเช่นนี้

“แม้ต้องตรวจสอบปริมาณดูก่อนถึงจะทราบแน่ชัด แต่ตอนนี้คงมองได้ว่าปัญหาเรื่องเสบียงอาหารยังไม่เร่งด่วนถึงขั้นวิกฤต ปัญหาคือเรื่องเรือขนส่งต่างหาก...”

“เรื่องนั้นก็แก้ไขได้บางส่วนแล้วเช่นกัน เราตกลงยืมเรือขนส่งจากราชอาณาจักรเอียนซ์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแล้ว”

เซดริกกล่าว นั่นก็เป็นสิ่งที่อาร์ทีเซียจัดเตรียมเอาไว้เช่นกัน

‘ข้าได้เกริ่นกับรัชทายาทเบอร์นาร์ดไว้คร่าวๆ แล้วค่ะ หากจำเป็น ได้โปรดอย่าลังเลที่จะยื่นมือราชอาณาจักรเอียนชี่ นะคะ’

หลังจากอ่านข้อความเช่นนั้นในจดหมายของอาร์ทีเซีย เขาก็ไปพบรัชทายาทเบอร์นาร์ด

เบอร์นาร์ดพูดเรื่องการให้ยืมเรือขนส่งขึ้นมาทันที ทั้งที่ อาร์ทีเซียบอกว่าเพียงเกริ่นเอาไว้เท่านั้น แต่ดูเหมือนจะมีการ พูดคุยกันไปถึงส่วนสำคัญแล้ว

อาร์ทีเซียใส่ใจและเตรียมการทุกอย่างไว้หมดแล้ว ในจดหมายยังคงมีเรื่องราวเกี่ยวกับทุกอย่างที่เธอสามารถ ให้คำแนะนำได้หลงเหลืออยู่ ยกเว้นเรื่องเกี่ยวกับตัวเธอเอง

‘ข้าคิดว่ามีความเป็นไปได้ไม่น้อยมากที่เหตุการณ์ไฟไหม้ ท่าเรือจะเป็นเรื่องบังเอิญค่ะ

ข้าไม่อาจเขียนไว้ในนี้ได้เพราะอันตรายเกินไป แต่หาก ผู้อ้อยู่เบื้องหลังคือ ‘คนผู้นั้น’ โปรดคำนึงไว้ว่าเขาไม่ได้รู้แค่สิ่งที่ ข้าเคยทำ แต่ยังรู้ไปถึงสิ่งที่ข้าลุ่มลึก แผนการที่เคยวางไว้เป็น หมากรองแต่ไม่อาจเห็นผลจริงทั้งหมดด้วย

นี่จะต้องเป็นการดำเนินการเพื่อเป้าหมายเดียวกันด้วยวิธีที่แตกต่างออกไปอย่างแน่นอนค่ะ และไม่มีทางหยุดอยู่แค่การเผาเสียบึงเท่านั้น

สิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกคือการควบคุมดินแดนทางตอนเหนือค่ะ’

ถ้อยคำทั้งหมดนั้นไม่ใช่สิ่งที่ภรรยาเขียนถึงสามี หากแต่เป็นสิ่งที่นักวางแผนเขียนถึงนายเหนือหัว

‘โปรดอย่าต่อต้านฝ่าบาทนะคะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ข้าเชื่อว่าท่านย่อมทราบดีกว่าใครว่าจำเป็นต้องรักษาตำแหน่งในตอนนี้อะไรก็ได้เพื่อลดการเสียสละในอนาคตค่ะ

โปรดให้พระชยานาดาเลียประทับอยู่ในวังรัชทายาทต่อไปอย่าละสายตาจากเลทียเซีย การปกป้องทายาทต้องมาก่อนทุกสิ่งนะคะ

เรื่องนี้ยังเกี่ยวข้องกับการที่ท่านต้องรักษาตำแหน่งองค์รัชทายาทไว้ด้วยค่ะ’

แม้กระทั่งคำฝากฝังเกี่ยวกับลูกสาว เธอก็ยังเขียนออกมา
ในลักษณะนั้น

และประโยคหนึ่งที่เสริมไว้ในตอนท้าย คือถ้อยคำของ
ผู้สำนึกผิดในฐานะคนบาป

‘ทั้งหมดนี้^๕เป็นความผิดของข้าเอง’

อาร์ทีเซียคงไม่รู้แน่ๆ ว่าตนเองกำลังทำผิดต่อเขาอยู่

สิ่งที่เซดริกขอมีเพียงสองอย่างเท่านั้น

อย่าบาดเจ็บ และปรึกษากัน

เขาเคยบอกว่าจะรับผิดชอบร่วมกัน และเคยบอกว่าจะ
ตามหาหนทางที่ถูกต้องไปด้วยกัน

เรื่องนั้นมันยากถึงเพียงนั้นเลยหรือ

คำสาบานในงานแต่งงานคือการตั้งใจจะใช้ชีวิตร่วมกันไป
ตลอดชีวิต ส่วนสัญญาเจ้านายกับข้าราชบริพารก็ตั้งอยู่บน
พื้นฐานของความภักดีและการปกป้อง

แต่ดูเหมือนว่าอาร์ทีเซียจะไม่มีเจตนารักษาไว้แม้แต่
ข้อเดียว

ในเวลาเช่นนี้ เซดริกอดสงสัยไม่ได้ว่าเธอรักเขาจริงหรือไม่ ทั้งยังถูกความรู้สึกสมเพศตัวเองเข้าครอบงำ ว่าตัวเขาเองไม่สามารถมอบความเชื่อใจให้เธอได้ถึงเพียงนั้นเลยหรือ

เพราะเขาเคยเชื่อว่าตอนนี้ใจของพวกเขาสื่อถึงกันแล้ว เขายังยิ่งผิดหวังมากกว่าเดิม

เป็นไปได้เลยหรือที่จะเปลี่ยนแปลงตัวท่าน

นอกจากการเปลี่ยนนายเหนือหัวแล้ว ตัวอาร์ทีเซียเองก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้เลยหรือ

เธอจะเห็นแก่ตัว หรือจะทำตามใจตัวเองก็ได้ ให้เธออาละวาดอย่างร้ายกาจแล้วทำตัวไร้ยางอายยังจะดีเสียกว่า

เขาไม่ได้คาดหวังให้เธอตอบแทนความรู้สึกเดียวกันกลับมา

เซดริกเพียงอยากเผชิญหน้ากับเธอในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ต่อมนุษย์อีกคนหนึ่ง ไม่ใช่ในฐานะเครื่องมือกับเจ้าของที่ถือเครื่องมือนั้นไว้ในมือ

เขาหวังว่าสิ่งที่ไหลออกจากหัวใจของตนจะเข้าถึงส่วนลึกในหัวใจของอาร์ทีเซีย หวังว่าเธอจะรับรู้ด้วยหัวใจ ไม่ใช่เข้าใจด้วยสมอง